1

Благословенні:
матерія і просторінь, число і міра!
Благословенні кольори, і тембри, і огонь,
огонь, тональність всього світу,
огонь і рух, огонь і рух!
Дух, що прийняв єси все,
хто ти єсть?
Чи звать тебе спокоєм? вітром?
сліпою силою машин?
Чи слухом атомів, ігрою порошин?
Ти перед всім світом руки звів, немов перед
пюпітром,
тло —
пропелерами загуло,
хаос у танці завертіло
і десь тромбонами в бездонних коридорах
оддало...
Тьми-тем тіл, часток неспаяних самотньо
забриніло:
скоріш, скоріш,
одне з одним,
орбітно-плавко упадім
скоріш!

Мільйони сонцевих систем
вібрують, рвуть і гоголять!
Комети ржуть і баско мчаться,
і океани над океанами шумлять.

Тьми-тем тіл, часток неспаяних
спіралять вниз, убік, у стелі...
Огні! огні!

І плачуть, і співають промені у далині,
немов віолончелі.

Дух, що пройняв єси все,
хто ти єсть?

2
Я дух, дух вічності, матерії, я мускули передосвітні.
Я часу дух, дух міри і простору, дух числа.
Біжать річки аеролітні
од одного мого весла...

Я дух-рушій, я танк-такт, автомобілів хори,
моторами двигтить мій двір-гараж.
І я так легко, мов дітей на пляж,
веду титанів у простори.
Поверх над поверхом на воді,
розміщаю системи,
вкладаю молоді,
даю їм теми.

І от уже летять,
через потоки плинуть.
Аж поки не потонуть —
не встану, не піду.

Летіть, летіть, до сонць керуйте,
керуйте в круглий дах!
Скликайте всіх і федеруйте,
розносьте гасла по світах!

Не надавайте значення Сатурновим вінцям
доволі жить для себе, черство!
Усім планетам, всім сонцям

свобода, рівність і братерство!
І от уже летять
через потоки плинуть.
Аж поки не потонуть —
не встану, не піду.

Я дух, дух вічності, матерії, я мускули передосвітні. Я часу дух, дух міри і простору, дух числа. Біжать річки аеролітні од одного мого весла...

4

Що наші сльози і зойки і крики?
Що всі драми землі в трагедії Космосу?
Вічно юний, первісний і дикий,
творець, на власнім творі розіп'ятий, —
це він на незглибній глибині шаліє й казиться без
берегів!
Легені його бурі видихають!
Серце обняло б найменший атом!
А мозок думку динамітно рве!
Безумний корабель, нагруднений вітрилами,
якор, що в пісні над безоднями заякорить не може —
це він прометейно в майбутнє ридає
і не вертається ніколи.
Ринуть сльози,
води океану ринуть і розбиваються об вічність.
Бризки одскакують, спилються!
Бризки, мов іскри з-під кресива!
Бризки далеким світам!
Скажіть: що сонць системи, як не бризки?
Скажіть: що земля, як не крапка?
І вся людськість хіба не єсть інфузорії
(пожирай, пожирай себе в краплі води)?
Під парасолькою власної атмосфери,
під хмарами дурману і брехні

земля плекає душі парасольні,
які ніколи не розберуться в мапі Космосу.
Мозок їх ледве ворушить віками угноєну грядку.
Століття чергової омани злегка притрусять канаву
забобонів,
а там ізнову випари й туман,
а там ізнову войни і тюрма.
І незчислимі панахиди під дахом парасольки — мов над
болотом комарі.
О людськість! О гордість скурпульозна!
Чи ти коли дивилася в вічності телекоп?

1921